

ношува тамъ... И време бѣше вече, защото слънцето щомъ се скри, изведнажъ настѣпи черенъ мракъ... Нищо не се виждаше на две крачки дори...

А следъ малко отъ къмъ изворчето се понесоха чудни гласове. Пенчо чу като че ли мякукатъ котки, рѣмжатъ и лаятъ кучета, грухтятъ свине, виятъ вълци... А следъ това хиляди гласове се смѣсиха и се понесе такъвъ страшенъ ревъ и шумъ надъ пустинята, че Пенчо запуши ушитѣ си съ рѣце. И макаръ че бѣше уморенъ, не можа да заспи цѣлата нощъ, а трепери отъ страхъ и плака, дълго плака.

(Въ четвърта книжка свършва.)

Александъръ Спасовъ

ЗЕМЯТА ЗИМЕ

Спи земята
въ това снѣжно утро
и сънува слънчеви лѣчи!
Рой звездици — бѣли пеперуди
я заливатъ
съ бисерни сълзи ...
И ѝ шѣпнатъ:
спи, почивай свята,
только плодъ прижтала сега.
Съ много топла обичъ
въвъ душата,
тебъ се молятъ тихитѣ села.

Запази имъ хвърленото семе,
укрепи надеждитѣ имъ ти!
Съ только топла вѣра те обичатъ
и очакватъ слънчевитѣ дни!

Ти си майка
и закрила свята,
ти си всичко въ свѣта
за тѣхъ!
А земята слуша въ тишината
и надъ нея —
тихо пада снѣгъ!

Боянъ Балабановъ